

Τσοκαπούλου και με του Χ. Σκίτη τα έμμετρα βροφολογία.

Διά ταυτα και δι' οσα εν καρψ κτλ. ο Α' Ορις του κ. Μαλακότη απαλλάσσονται της κρίσεως και χαρακτηρίζονται ως βιβλίο που έβγηκε για να διαδοθή, να συγκινήση και να μη λησμονηθή, όπως δεν λησμονήθηκε και το πρώτο βιβλίο του ποιητή, τα «Χουρτίμματα».

Όσο για έκθετο κομητικό, δεν έπεριετρεφε κανένα από τις άλλες ποιητικές συλλογές, για να τ' οφείλουν κ' ο φίλος «Ορις» και να σκεπάζουν τή γδύμνια τους.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΜΙΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΞΕΝΟΥΡΙΣΜΑ

«Έλληνες που διαβάζετε κάθε μέρα έφημερίδες, ξεφορτάτε από αμα τις μέρες αυτές κ' έννοιώσατε μέσα σας να χαρηνώνεται το χτίνος και ψούκοσαν τα βουβούνια σας σαν τις βαινας ή σαν τις τίγρησ από τη μυρουδιά που σκορπάει το αμα όταν χύνεται ζεστό! Έχορσάτε όταν Κανίβαλες γύρω στα νεκρά σώματα ή άρπάδα απαίλιο τα κροβέρ κρά-κρά σαν τα κορκία άπάνου από τα ψοφίμια ;

Νομίζω πως μπορεί να σά: κάνω τις ερωτήσεις αυτές. Χαμρώ πως είναι πολυ φυσικό πράμα να σάς παραμετώ με θυμιά και με κορκία, γιατί άλλως δε μπορεί να ξηγηθούν όσα γραφίκαν τις μέρες αυτές στις έφημερίδες. Αν οι διάφοροι κύριοι, που ξεοδούσαν τόσο χαρτί και μελάκι να να βιάζον τις έφημερίδες τους και να τις έπαυόλυνον κάθε πρωί σ' αίο το Έλληνικό για να φωτίδουν τις κοινις γνώμης, δεν σάς έρακιμαν για αιμοβόια θυμιά και όθνια σαρκοφάγα, δε ώάραφαν τόσα και τόσα για μερικά άξιοθνήντη πλάσματα, που ο νόμος τιμωρωτάς τα τους πήρε τη ζωή. Αν είχαν άλλην ιδέα για τους Έλληνες, που διαβάζουν και δε διαβάζουν, ήε θα γιόμιζαν τις έφημερίδες τους με κινιβαλικές περιγραφές και με εικόνες που συνταράζουν τα νεύρα και κάνουν τον άνθρωπο να σάκπεται άν δεν εινε περισσότερο χτίνος παρά άνθρωπος.

Ήμελα νάζεμ τι έστύνσε μέσα στην ψυχή καθενός, όταν διαβάζε τα τηλεγραφήματα εκείνα για το κόψιμο των κεφαλιών, για το τρέξιμο τ' ο ζεστού αίματος, για τή άγωνία των δυστυχισμένων πλάσμάτων, που άντεκρυζον το άνάτη, τ' άντιάγραμα έγινε στα νεύρα και τ' οσφίμια της καρδιάς για να τα πάρω όλα αυτά, να τα πετάξω στα μούτρα της δημιογραφίας και να τις πιά :

— Αυτό εινε το καθόβωρά σου ! Κοιτάξέ το κι ά μωρ εϊς μίν κρύψεις το πρόσωπό σου από ντροπή ! Τί χρωστουσε τός κ' κοσμάκης να περάσει μέρες

τρόμου και φρίκης, και να νοιώσει τα νεύρα του να ξεκουρδίζονται με θανατηφόρα άγωνία, και να βλέπει μπροστά του εικόνες, που διώχουν την ήσυχία και τή γολήνη τής ψυχής; Τί χρωστουσε να του πετάξουν κατάμουτρα όλο το ξεράσμα τής άνοητικότητας και τής άγροσύνης ; Γιατί οι περιγραφές αυτές δεν έσφειγαν καθόλου από την άνοητικότητα. Όταν για θροφή στον πένερα του άπλοικού ανθρώπου, δίνουν λεπτες άγριες ίστροφες και τέτοιες εικόνες, που οργιάζει μέσα τους ή φρίκη και βασιλεύει ή άνοησία και ή περιθρόνηση στον άνθρωπό, ή άνοητικότητα εινε εκείνη, που στέκει περιήφανη για το τέτοιου έργου.

Κανείς δε φαντάστηκε τον άνθρωπο τόδου άγριου, που να βρισκεί χαρά στις λεπτομέρειες ενός θάνατου τρομαχτικού και στον άει-θρήνητο τελειωμό ενός δυστυχισμένου κατάδικου. Κι' άν δεν είχαν τήν ιδέα ότι όσα γράφτηκαν θα άχαλιωτούσαν τον κόσμο, δεν έξρω για ποιάν άλλην άφορμή τάραξαν δλ' αυτά. Εινε τόσο ξενουριμένος ο σημερινός άνθρωπος, τόσον άφροσύνης. που δεν έχει άνάγκη κι' από πολιά για να πέσει από τήν άπωδολάπη ευχάριστη σωματική και ψυχική του κατάσταση δε μίαν άπειρη άπογοιτευση και δε βαθύτερη ψυχική ήρρόσθια. Έπάραν όδρομο στις έφημερίδες τα άγρια κι' άφροστιάματα άνάγνώσματα, άρκετο καιρό τώρα δίνουν κάθε πρωί στο λαό να διαβάζει—για δυναμωτικό φαίνεται—ιστόριες φρίκης, αίματος, άνόδια κακούργηματα έστρεπε να βάνουν άπάνου σ' αυτά και το μεγαλύτερο σιμάδι τής άνοησίας και τής άνοητικότητας. Και βρισκαν το κόψιμο των κεφαλιών τέδορον δυστυχισμένων κακοήργων !

Έβλεπτοσαν οι κύριοι αυτοί που θα εινε το άποτελέσμα άν έξακολοθιδή η' ίδια ιστορία; Τί περιμένουν πως θα βγει από τέλος; Αν κοιτάζαν γύρω τους με λίγη καθαρότερο μάτι και με περιότερη πύνη για το λαό, άόδελταν ποιά κατάσταση έδημιουργήσαν και ύακρυθαν βέβαια από ντροπή το πρόσωπο για τα μεγάλα βλάδι, που κάνουν στο κατακακώροτο έθνος. Γιατί όλα αυτά σ' ένα τέλος φτάνουν : να κάνουν ανθρώπους ξενουριμένους, ψυχής άρωστιαμένους, μυαλά θλωμένα, πλάσματα άκριτα κι' άναποσάφιστα «όσο κικκο γεννηθν δέκα γραμμές άνευλόγητες και γυμνές άρρόσθια, δεν το γεννηθν χίλιες άλλες αϊτιες που δούναται.

Κι' άν δε το νοιώδουν αυτοί, άς τούς το δείξουν οι Έλληνες που διαβάζουν άς τούς φονάξουν.

—Φτάνει πιά μ'ός κάνετε να μίν έρρωμε τ' ο λέλουμα και να τρώμεω όσον πύνημω έφημερίδου σου χέρι. Είματα άντιοσται κ' έμεις. Κ' είματα μ'ός εϊνός λαού, που χωριάςται καλύτερη πνευματική θροφή. Τα νεύρα μας θέλουν δυναμωτικά κι' όχι πράματα που τ' ο ξεκουρδίζουν !

4 ΓΕΝΟΥΣΕ ΑΡΠΙΤΑΕ

ΚΑΛΗ ΨΥΧΗ

(Του Burns)

Γιάνη μου, άγάτη μου Γιανόκη, σαν πρωτομείγαμε θυμήθω, σκουρά 'χες μάδρα σαν κορμάκι στη δαδωμένη κεφαλή σου. Τώρα σου γιάλιζε ή κουρτίδα, με λίγες τριχες πλουμισμένη μα του θεού ή έφηκ σου μένει, Γιάννη ψυχίτα.

Γιάνη μου, άγάτη μου Γιανόκη, μαζί άνεδόκαμε τήν πλάτη. Γιανούλη μου χρυσό πιελάκι και φάγαμε ψωμί κι' αλάτι. Μα ή ύρα, Γιάννη, πιά σμαίνει, και κόστα κόστα άς κατεβούμε, στη ρίζα, φός μου, άγκαλιασμένοι να κοιμωσούμε.

ΑΔΕΣ ΠΑΛΛΗΣ

ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ

Είμαι απο τους μη άπεκτισθέντες δεξ το Γωμείο. 'Όσοι δεν ήξερω καλά τή χάλια μας. 'Αλλά ή φίλος μου ή Γιάννης έγραμει καθημερινώς και μου τ' ο αρσάξεται, ή' σ' ό έγω δεν έχω τήν προτήκουσαν πείσαν και άντιήτηεν. 'Επαύην εν πύργω.

Ότι δεν χωρίζωμεν καλλ τα γενν και τα εϊδη; Άρλαθή, ότι τ' ο γενικά τής; Άνθρωπίνες εϊσίνες κακα τα όποια ύπέρχον παντού, τα κολλώμεν εϊσεως εις τούς Γωμείους. Σάν τής μπάρτες που οι Έλληνοι, κοίτες είναι παγκοσμιου χόρτης, νομίζεις ότι σ' εμείς έξήτησαν να κολλήσου το σήμα των και τής ειπαν κέρματα έλληνινικά.

'Αλλά πως να αποδείξω το διατι; δεν αποπίλωμαι : δεν μπορεί να στηρηθώ εις κενόν ποτείνον σημάδιον. Άμα εϊστέθω εις λεπτομείρειας, χαντακόνομαι. Τότε εν τωόλω παύρω το ζήτημα. Πίει: καλλί !

'Αλλά καί ούτως πρέπει να τυχαίω ως τώόλω το Γωμείο με άλλα κράτη, ότε πάλιν εϊσέρωμαι εις λεπτομείρειας. Άλλομωον !

Τότε άν δεν μπορεί να αποδείξω τήν ιδέα μου, διαισθάνομαι όμοια ότι δεν πρέπει να επιπέζωμαι. Πίει: καλλί !

—Δεν σάιθθηκε μήπως από ύποπτακατίες εϊσαι αλτ'όσος, και ενθ' διελθόνται, παρσιθιάνονται, χρονο ήπατάται και νομίζεις ότι τα πράγματα έχουν εϊσαι έμω μόνου εϊσ' εϊσαι. 'Αλλομωον, ήως εϊσαι κ' αϊτιες εϊστέδξω !

'Αλλά ενι αυτό πάλιν δεν εϊσαι καθόλου κακώτατος. Έχει σίσις, με τήν εϊστέπια πρόβου του καστου.

ΑΝΤΙΝΟΙΟΣ Τ'ΕΣΧΟΦ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Ή λειτουργία μόλις εϊχε τελειώσει στην Έβκλιοςία τής Παναγίας τής 'Οδηγήτρης, τή μοναδική 'Ηακκλησία του χωριού Βέρην—Ζαπρούδη. 'Ο κόσμος κάνει τον τελευταίο σταυρό του και τραβάει κατά ή ύβρα.

'Αζίντης, σαν κερρωμένος στη θέτη του, μένει μονάχα ή μπακάλης 'Αντρέας 'Αντρέιτς. Ένας από τους προβόχους του χωριού. Άκουμπισμένος σ'ε μιτ γωνιά, κοντά στο χορδ, φαίνεται σαν κάτι να περιμένει. Τό φρεσποζουρισμένο και παχουλό του πρόσωπο, κολικωμένο από τα σπινιά, που εϊχε κίποτες, δείχνει δυό διαφροστίες καθολοκληρη έσφαρτες, σύμφωνα με το μέρος που κοιτάει. Άν εϊνε εϊκονί-

ματες, βλέπει άμέσως μετ ταπεινώς και μετ σεμνότητα να χαρηνώνεται άπάνου του. Μα ή ταπεινώς κ' ή και ή σεμνότητα φαίνου άμέσως μόλις κ' 'Αντρέας 'Αντρέιτς άντικρύσει τ' ο πολύχρωμα σάλια και τα μαντύλια και τ' ο ξεσκεπαστα κεφάλια όσων ήσαν μες στην 'Ηακκλησία. Άγνώριτος γίνεται τότε. Τεντώνεται όλος, σακνίει το κεφάλι του και τ' ο μάτια του δείχνου όλη τήν καταφρόνια, που πρέπει να νοιώθει ένας τής τάξης του μπροστά σ'ότις γυθαίους χωρικούς.

Γιά χατήρι τής μέρας—εϊνε Κυριακή— ε' 'Αντρέας 'Αντρέιτς φασάει να γιορτινά του. Ένα άκριθωπληρωμένο παλτό με κίτρινα κοκαλένια κομπιλά, γαλάζιο πικνταλό και θεοράτες γαλάσιες, από κείνες που φορνν μονάχα οι πού πρακτικοι και οι πού καλοζωήμενοι άνθρωποι, εκείνοι, που έχουν άόλημη πάλυ δυναμωμένο το θρησκευτικό τους ασθημα.

Τά μεγάλα τριπέδικα μάτια του κοιτάζου κατά το εικονοστάσι και κ' 'Αντρέας 'Αντρέιτς; βλέπει τ' ο γνώριμα πιά πρόσωπα τών 'Αγιών, τόν εκκλησίαρχο να σβύσει τα κερά, τ' ο μαυρισμένα τραπέζακια, τ' ο λυμένο και ξεδαμένο χαλί, τόν φίλητο Λοπούχορ, που τρεχάτος βγαίνει μ' ένα πρόπορο στο χέρι. 'Όλα αυτά τα βγαί ίδαι χιλίες φορές και τ' ο

ξέει σαν τ' ο πέντε δάχτυλα του χεριού του. Το μόνο που του κάνει εντύπωση γιατί δεν το εϊδτε ποτέ του, εϊνε ή πάτερ Γρηγόριος, που θυμωμένος άνεδοκατέβαζε τ' ο ρόδια και έγγερε με κωποιν.

— Ποιανού τάχατες να γνέρες; κίπέταται ε' μπακάλης. Μαρε σήκωσε και τ' ο δάχτυλο και χτύπησε το πόδι... Τ' ο τα βέεις, 'αναγία Παρβέν; Ποιανού τάχατες να γνέρες ;

Ο 'Αντρέας 'Αντρέιτς κοιτάζει γύρω του και δε βλέπει κενάνα Μονάχο στη ύβρα φαίνουται μερικώι, που άργησαν να βγαύν, μα κι' αυτοί έχουν γυρισμένη τήν πλάτη κατά τόν παπά.

— 'Ελα τ' ο λοιπόν, άφου σ'ε φονάξουν ! Τ' ο τ' ο κείεις σαν κούτσουρο; — άκουσε τή θυμωμένη φωνή του πάτερ Γρηγόριου. Έστένα τ' ο λέω.

Ο μπακάλης κοιτάζει το κατακόκκινο επ' το θυμώ πρόσωπο του πάτερ Γρηγόριου και τότες μόλις νοιώθει πως κ' ο άνεδοκατέβατο τόν φρονδιών και τ' ο σήκωμα του δάχτυλου γίνουταν γι' αυτόν. Άνατριχιάζει, άρνήει τή γωνιά του και σιμόνει τον παπά.

— 'Ήου, 'Αντρέα 'Αντρέιτς, εϊχίτησες να κείεις μνημόσυνο; ροπάει ή παπάς, κοιτάζοντας θυμωμένος το ιδρωμένο και παχουλό πρόσωπο του μπακάλη.